

saar kunde den ikke holde sig til den Kommune, hvor den Paagældende var forsørgelsesberettiget, fordi han i de sidste 5 Aar havde opholdt sig der længst og mindst 1 Aar. So, det kan den netop, jeg kan ikke se Andet og det staar ligefrem i selve Paragrafen. Der staar at „har hans Opholdskommune, efter at have udrædet Bidraget, forgjæves søgt det inddrevet hos Børnefaderen ved de i Lovgivningen hjemlede Retsmidler, kan den kræve det refunderet af den Kommune, hvor han er forsørgelsesberettiget.“ Men han er forsørgelsesberettiget i den Kommune, hvor han har opholdt sig længst i de sidste 5 Aar og mindst 1 Aar. Det er hans midlertidige Forsørgelsessted. Det viser sig allerbedst derved, at hvis Opholdskommunen maa give ham eller hans Familie nogen Understøttelse, forlanger den det refunderet af denne Kommune og oversender de Paagældende til stadig Forsørgelse paa det paagældende Sted. Jeg tror, at det ligger i, at Forslagsstilleren har lagt for megen Vægt paa Ordet „Forsørgelseskommune“. Selv om man vil det, maa det siges, at Forsørgelseskommune ganske vist er det ekstraordinære Forsørgelsessted.

Steffensen: Jeg skal blot gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til den ærede Justitsministers Dyring om, at naar man ikke havde imødegaaet min Udtalelse om, at Forslaget ikke var i Børnets Favor, saa var det, fordi man ikke ansaa det for nødvendigt, da det aldeles indlysende er i Børnets Favor, at det Bidrag, som betales af Kommunen, regelmæssig vil komme Børnet til Gode. Jeg kan imidlertid ikke se, at det er i Børnets Favor, thi Forskjellen vil jo blot blive, og naar Bidraget ikke kommer fra Børnefaderen, saa kommer det fra Børnemoderens Kommune. Børnet er virkelig lige vel faren, hvad enten det faar sit Underhold fra Moderens Kommune eller tillige faar Bidrag fra Faderens Kommune.

Justitsministeren (Melleman): Ja, med den Betragtning overses det, at i mangfoldige Tilfælde — og det er et Hensyn, som lige fra den første Tid, hvor denne Sag har været til Behandling i Rigsdagen, jævnlig er blevet fremdraget — vil Moderen, naar hun faar dette Alimentationsbidrag,

som tilkommer hende, klare sig uden at tage nogen Fattighjælp, og det er netop de Tilfælde, hvor en Moder har de største Krav paa Sympathi, de Tilfælde, hvor Loven vil virke paa sin mest normale og heldige Maade. Hvorfor skal hun bringes ind under Fattigvæsenet, naar hun faar det Alimentationsbidrag, der tilkommer hende, og hun saa ved Hjælp af sine egne Resourcer klarer sig, uden at falde Fattigvæsenet til Byrde. Det er jo det Heldigste og det Værdigste, og det er jo heldigvis ikke saa overmaade sjældent, at Børnemoderen virkelig hjælper sig selv uden at falde Fattigvæsenet til Byrde, naar hun faar Alimentationsbidraget, og i visse Tilfælde endog saa, uden at hun faar det, men navnlig naar hun faar det.

Steffensen: Jeg vil blot bemærke, at det er meget behageligt for Moderen, men af nogen Interesse for Børnet er det dog ikke.

Justitsministeren (Melleman): So, det forekommer mig dog, sammenlignet med det Forhold, at Moderen saa ellers skal henvende sig til Fattigvæsenet. I mange Tilfælde vil Stillingen være den, at naar Moderen skal henvende sig til Fattigvæsenet og atter komme ind under dette, vil hun trykke sig derved til det Yderste, og det vil gaa ud over Børnet. Naar der derimod er tilfikkret hende Udgang til at faa Alimentationsbidrag, uden at det skal betragtes som Fattighjælp, saa vil hun ikke tage i Betænkning at benytte sig deraf, og ad den Vej vil hun oftere kunne klare sig.

Da ingen Flere ønskede at udtale sig, vare Forhandlingerne sluttede, og man gik til Afstemning.

Formanden: Jeg gjør opmærksom paa, at der i Virkeligheden kun foreligger eet Vædringsforslag, idet nemlig de to, der ere opførte som særskilte Forslag, høre sammen. Forholdet bliver noget mere sammenfat, end det pleier at være, og vi maa ogsaa afvige lidt fra vor sædvanlige Afstemningsmaade, men der kan intet Virvar komme, naar man blot erindrer, at medens det første Vædringsforslag, der foreligger, vedrører § 2, saa er